

ЉУБОМИР СИМОВИЋ

ПАПРИКЕ И ПАПАГАЈИ
(изабране песме)

Вршац
2018.

KOB

**Библиотека
ЕВРОПСКА НАГРАДА ЗА ПОЕЗИЈУ
„ПЕТРУ КРДУ“**

**Уредник
ДРАШКО РЕЂЕП**

УВОДНА ПЕСМА

ПОВРАТАК У БЕОГРАД: ЦРВЕНО И ЗЕЛЕНО

Београд се црвени и зелени!

Црвени се, и жари се, небо на западу,
црвени се месо у месарници,
црвени се вино у чашама!

Смејући се са свих седам уста,
развучених од увета до увета,
лубеница се црвени и зелени!

Црвене се тезге с парадајзом,
црвени се трећина тробојке,
црвене се трешње и трамваји!

Црвене се, зелене се и креште
паприке и папагаји!

Не мораш ништа да ми кажеш, знам!
Оно што је започело црвеним
и зеленим завршава се црним!

Али, кажи,
пре него што пожути и поцрни,
да ли се зелени? Зелени се!
Да ли се црвени? Црвени се!

СЛОВЕНСКЕ ЕЛЕГИЈЕ

БАЛАДА О ОБИЧНОМ ЧОВЕКУ

Длан благ као погача, крв топла као земља.
Ако заспи под небом, ујутру каранфил на камену
цвета од његовог дусања.
Убиле су га пушке пшеницом набијене.

Његова радост – водоскок ватромета
гроздови малишана на школским прозорима
кад смелост раскриле велике војничке трубе.
Убиле су га пушке пшеницом набијене.

Његова туга – Калина голих груди
док га облива бујица топле косе
док небо отиче изнад букнутих руку грана.
Убиле су га пушке пшеницом набијене.

Сад точак у прашини траг одмотава,
он на Србију спушта главу.
Убиле су га пушке пшеницом набијене.

1953.

ЕПИТАФИ СА КАРАНСКОГ ГРОБЉА

овде почива тиосав
син миљка и стамене
ветар предвечерњи око свеће облеће
јури њену сенку око ње
искласало жито до звезда
вече се спушта међу гробове
овде почива тиосав сарањен са свиралом
овде почива мртав
тиосав који је хтео да живи макар
претворен у жабу боже прости макар
претворен у дрво зелено

Ћирићев

јој улеће облачан ветар у маглу топлих бара
једна звезда прастара ту целу пометњу ствара
јој стани реци немој гле птицу како се обара
у сунцем обрубљен пламен у главу цара лазара

станоје од два месеца
спава у колевци од земље
његга нико не памти
родио се крајем јесени умро почетком зиме

мезимче међу мртвима
његов плач не може да се препричава
његова се хумка не прескаче и не обилази
његова се хумка полако претвара у пут
у малом паклу запаљених свећа
на његовом гробу је мрак

Ћрићев

јој хладан улеће ветар у маглу топлих бара
једна звезда прастара ту целу пометњу ствара
из овог мирисног неба гле птицу како се обара
у сунцем обрубљен пламен у лобању цара
лазара

ковиљка ћерка милисава и стојанке
поживе шеснес година
умре на ивањдан
венци птица растурају се у небу
један шугав пас шуња се око хумке покривене
цвећем

прва хладна звезда подсећа на снег
младић и девојче голи спавају на висоравни
ваздухом намирисани боровим ал крст
рашири руке и не да нам даље
ни у шуму ни у
реку ни у
ваздух